

Ὁ Λέων κατευνασθεὶς ὀλίγον, περιεβλήθη τὴν στρατιωτικὴν του στολήν. Ἄλλ' ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, οἶψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς Βασιλικῆς, ἀνέγνωσεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν τρομερὰν φράσιν: «Μία χεὶρ ἰσχυρὰ μὲ ὥθεϊ εἰς τὸ ἀγνωστὸν μου πεπωμένον!»

— «ὦ! ἐὰν ἐγνώριζε τί ἔγραφε, ὅταν το ἔγραφε! εἶπε συνάπτων τὰς χεῖρας καὶ παρατηρῶν μὲ πικρὸν μειδίαμα τὴν ἀπαθὴ μορφήν τῆς ἀδελφῆς του. Ἐκμάνῃς δ' ὡς ἦτο ἐσκέφθη νάνευρῃ τὸ σημειωματάριον τοῦ πατρός του, ἐνῶ διετήρησεν ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τὴν φράσιν, καὶ ἤρχισε λυσσώδη ἔρευναν. Στήλας βιβλίων καὶ χειρογράφων κατέρριπτεν ἀτάκτως καὶ μετὰ κρότου ἀναζητῶν. Ἐξεκένωσεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του τὰ συρτάρια, ἀνεδίφησε τὰ χαρτοφυλάκια, ἀνεσκάλευσε δέματα, ἔκαμα τὰ πάντα ἀνω-κάτω ἐπὶ τέλους μετὰ μακρὰν ἀγωνίαν τὸ εὔρεν. Τὸ ἤρπασε, τὸ ἡνοιξεν, εὔρε τὴν τρομερὰν σελίδα, τὴν ἀπέσπασε, καὶ πρὶν ἢ τὴν φυλάξῃ εἰς τὸ θυλάκιόν του, τὴν ἐκράτησεν ὀλίγον πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Καὶ ἄλλην φορὰν τὴν εἶδεν, ἀλλ' ἄνευ συγκινήσεως. Τώρα ἡ διὰ μολυβδίδος ἀπάντησις τῆς θυγατρὸς, ἡ πικρὰ καὶ ἀπεγνωσμένη, εἰς τὴν φαιδρὰν ἐκείνην καὶ ἀμέριμον διήγησιν τοῦ πατρός, ἡ ἀπαισία κορωνίσαις τὴν ἀνυπαρξίαν ἐνός ἡδονικοῦ ἀμαρτήματος, ἀπέσπασαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του δύο δάκρυα...

— Δὲν εἶχα ἀδικον! εἶδα ἐπὶ τέλους τὸ ἀγνωστὸν σου πεπωμένον, εἰς τὸ ὁποῖον σὲ ὦθεϊ ἰσχυρὰ χεὶρ—ἀδελφὴ μου!

Εἶπε καὶ ἐξῆλθεν ὡς ἀστραπή, κωφός, τυφλός, ἀναισθητός, συμπαρασύρων ὅτι παρενετίθετο εἰς τὴν διάβασίν του. Πρῶτην φορὰν ἐγνώριζεν εἰς τὴν ζωὴν του, πῶς ἐξέρχεται κανεὶς τῆς οἰκίας του τετραγώνος, ἔρμαιον τῶν βιαιῶν συγκινήσεων, βαδίζων χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ πηγαίνει!..

* * *

Τὴν μεθεπομένην, ὁ γράφων τὰς σελίδας ταύτας, γείτων καὶ γνώριμος τῶν Ροδίων, ἐδημοσίευσεν εἰς πρωϊνὴν ἐφημερίδα, ἧς ἐτύγχανε συνεργάτης, τὸ ἐξῆς διάφορον:

«Τὸ δρᾶμα τῆς οδοῦ Μαυρομιχάλη.

«Τὴν συνοικίαν Νεαπόλεως συνετάραξε χθὲς μυστηριώδης αὐτοκτονία. Νεῖανς ἐκ Μεγάρων, μόλις εἰκοσαετής, ἡ Βασιλικὴ Πλακιδιώτη, κατοικοῦσα παρὰ τῇ δικηγόρῳ καὶ πρῶνι ὑπουργῷ Μιχαήλ Ροδίῳ, ἐν ὅῳ Μαυρομιχάλη, ἐπὶ νύκτι, πεσοῦσα ἐντὸς τοῦ φρέατος τῆς αὐλῆς. Ἀγνοοῦνται οὐδὲ μαντεύονται καθ' ὅλην τὴν αὐτὴν οἱ λόγοι τοῦ ἀπονενοημένου κινήματος. Ἡ Βασιλικὴ, ἐρωμένη τοῦ υἱοῦ τοῦ κυρίου Ροδίου, ἔζη μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τινος—ὡς βεβαίως οὐκ οἱ γείτονες—ἐν τῇ μεγαλητέρᾳ ἀρμονίᾳ. Ἀπὸ πολλὰ σημεῖα εἰκάζεται ὅτι ἡ νεῖανς παρεφρόνησεν αἰσθητικῶς. Ὡς διηγείται ἡ ὑπερήτρια Κατερίνα, ἀγρυπνῶσα ἡ Βασιλικὴ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς καὶ ἀνήσυχος, περιεβλήθη μελανά ἐνδύματα καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπὸ γυμνασίου τραγοῦδα. Οὕτως λέγει περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς λαβοῦσα δὲ τὴν προσοχὴν τῆς γράϊας, κατέπεσεν εἰς τὸ βαθύ φρέαρ. Εὐρύνθησαν τὰ κομψὰ τῆς σανδάλια ἐκεῖ παρὰ τὸ χεῖλος τὰ ὁποῖα ἐξήγαγε,—θέλουσα, φαίνεται, νὰ τα προφυλάξῃ ἐν τῇ παραρροσύνῃ τῆς—μία ὀρεγμὰ κινήσας ἡμισέληνος καὶ μελανὸς πέπλος διαφανὴς, κατὰ μέρος, ἐκ τῶν χρησίων πρὸς μεταμφοίς. Τὸ πτώμα τῆς ἀνεσώθη καταμειωλωπισμένου ἐκ τῆς πτώσεως. Ἐπὶ τῆς μελανῆς ἐσθῆτος, ὡς ἐπὶ τοῦ πέπλου, ἦσαν κεντημένοι ἀστέρες· ἀπὸ δὲ τοῦ λαμποῦ ἐξήρτητο δι' ἀλυσίδας βαρύντιμος ἀδαμάντινος

σταυρός. Δὲν ἀφῆκε πού σημεῖον γραπτὸν, ἐκτὸς τεμαχίου χάρτου ἐπιγραφομένου πρὸς τὸν Λέοντα Ρόδιον, τὸν ἐραστὴν τῆς, καὶ ἀντὶ παντός ἄλλου φέροντος τὸ ἐξῆς τετραστίχον ἐκ τῶν *Εἰδυλλίων* τοῦ κ. Δροσίνη:

Καὶ λῆς πῶς παίζουν μ' ἔρωτα
Πετώντας δίχως ἔννοια
Ψάρακια χρυσοφτέρωτα
Σὲ κύματ' ἀσημένια.

Ὁ Λέων Ρόδιος, δεκανεὺς τοῦ Α' πεζικοῦ συντάγματος, κατεδικάσθη προχθὲς ἐρήμην εἰς διετὴ φυλάκισιν ἐπὶ λιποταξία, διὰ τοῦτο ἔλαβε τὸ γραμμάτιον εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ φρουραρχείου, ὅπου φυλάσσεται προσωρινῶς, ἢ ἀποσταλὴ εἰς Παλαμῆδιον. Ἐδεῖξε τὴν μεγίστην ἀπορίαν διὰ τὴν αὐτοκτονίαν τῆς κόρης· διεβεβαίωσε δ' ὅτι ἐκτὸς τῆς ἐντυπώσεως, ἣν προδξήνησεν αὐτῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ Στρατοδικείου, οὐδεμίαν ἄλλην ὑπέστη κρίσιν. Αὐτός, λέγει, προσεπάθησε νὰ τὴν παρεξηγήσῃ μετ' ὅπως ἐλθὼν οἰκιοθελῶς, παρεδόθη εἰς τὰς ἀρχάς. Ὁ δικηγόρος ἀσθενῶν, δὲν δύναται νὰ δώσῃ ἄλλην πληροφορίαν εἰμὴ ὅτι οὐδὲν γνωρίζει περὶ τῶν διατρεφάντων. Ἡ ἀνάκρισις ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ καὶ ὑπάρχει ἐλπίς νὰ διευκρινισθῇ ἡ σκοτεινὴ αὕτη ὑπόθεσις.»

IB'

Φέρουν συχνάκις καρπὸν ἀγαθὸν
θλιβεραὶ ἀναμνήσεις.
(Δ. Βικέλας)

Τὸ παρελθὸν θέρος, ὁ λόρδος Στράτφορντ μετὰ τῆς συζύγου του, κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα χάριν περιηγήσεως. Ἡ λαίδη Μαίρη Στράτφορντ, διαμείνασα πρὸ ἐτῶν ἐν Ἀθήναις καὶ περιηγηθεῖσα τὴν Ἑλλάδα, ὅταν ὁ πατὴρ τῆς ἦτο πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας παρὰ τῇ Αὐλῇ τῶν Ἀθηνῶν, ἐπανέβλεπε μετὰ συγκινήσεως τοὺς θελκτικὸς ἐκείνους τόπους, τοὺς πλήρεις ἀναμνήσεων, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν χρυσὴν ἡλικίαν, ὅτε νέα, ἐλευθέρα, ἐρώσα, διέσχισε τὰς ἐλληνικὰς θαλάσσας καὶ ἀνῆρχετο τὰ βουνά, τοὺς δρυμοὺς καὶ τὰς φάραγγας, καὶ ἐπεσκέπτετο τὰ κλασσικὰ ἐρείπια, μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας τῆς!.. Ἐκαμνεν ἤδη μετὰ τοῦ συζύγου τῆς τὸν γύρον τῆς Πελοποννήσου· κατὰ τὸν διάπλουν δὲ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ἐν νυκτί, ἠρώτησεν ἡ λαίδη ἀδιαφόρως τί ἦσαν τὰ φῶτα ἐκεῖνα, ἅτινα ἔλαμπον ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ βράχου, ἀνῶθεν τῆς πόλεως τοῦ Ναυπλίου.

— Εἶνε φυλακί... τὸ Παλαμῆδι! ἀπάντησεν ὁ ξεναγός.

Φυλακί!.. πόσας σκέψεις ἤγειρεν ἡ λέξις εἰς τὴν ψυχὴν τῆς φιλευσπλάγχχνου Ἀγγλίδος! Ἐκεῖ, τῇ εἶπον, φυλάσσονται οἱ βαρύνοντες πολιτικοὶ κατὰδικοὶ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ ἐγκληματῆται. Ἰδοὺ τὰ φῶτα, ἅτιν' ἀντανάκλονται εἰς ὕγρους τοίχους καὶ ὀλισθηρὰ ἐδάφη... Τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς νυκτὸς, καθ' ἣν αὕτῃ παρέπλει ψυχρὰ καὶ ἀμέριμος, ἀναπνεύσασα τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς θαλαμηγοῦ, πόσαι ἄρα γε ὑπάρξεις ἐτήκοντο ἐντὸς τῶν ὑγρῶν ἐκείνων καὶ σκοτεινῶν εἰρκτῶν!.. Πόσοι στεναγμοί, στεναγμοὶ θερμοὶ πῶθων ἀπραγματοποιήτων καὶ ἐλπίδων ἀπατηλῶν, ἀνέμιγνυντο μετὰ τοῦ μεμολυσμένου ἀέρος τῶν φυλακῶν!.. καὶ πόσοι ἀπηλπισμένοι, ἀσθενεῖς, μακρὰν τῶν πεφιλημένων τοῦ κόσμου, θὰ ἐπεκαλοῦντο τὸν κωφὸν θάνατον, ὡς λυτρωτὴν τῶν δεινῶν!..

Ἀλλὰ τί θα ἐσκέπτετο ἡ λαίδη Στράτ-

φορντ, ἐὰν τῇ ἔλεγε κανεὶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅτι ἐν τῇ συρφετῇ τῶν ἀθλίων, τοὺς ὁποίους ἔκλαιε, συγκατελέγετο καὶ ὁ νέος ἐκεῖνος, ὁ υἱὸς τοῦ ὑπουργοῦ, ὁ πλήρης κάλλους καὶ πλούτου καὶ εὐφυΐας, ὁ ἱπποτικὸς σύντροφος τῶν ἄλλοτε περιηγήσεων τῆς, ἐκεῖνος πρὸς ὃν εἶχε δώσει τὴν καρδίαν τῆς;

Καὶ ὅμως ὁ Λέων Ρόδιος πρὸ ἔτους ἦτο κεκλεισμένος εἰς τὸ Παλαμῆδιον. Ἐκτὸς τῶν τελευταίων σπαραξικαδίων σκηνῶν ἀπαυδήσας, ἀπελπισθεὶς νάντιπάλαισιν ἐν τῇ ζωῇ, κατόπιν τόσων συγκινήσεων, προσῆλθεν οἰκιοθελῶς νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν του. Ἐνόμισεν ὅτι χρόνος τις μακρὰν τῆς κοινωνίας, καθ' ἣς εἶχε κηρυχθῇ ἐπαναστάτης, δὲν θα ἦτο ὅλως διάλου ἀνωφελής. Καὶ το κίνημα τοῦ πρώτου ἀπελπισμοῦ, ἐπεδοκίμασεν ἡ κατόπιν σκέψις.

Πολλοὶ φρονοῦσιν ὅτι ἡ φυλακὴ θὰ ἦνε ἀληθὲς σωφρονιστήριον διὰ τὸν Λέοντα. Νέος ἐκλυτός καὶ διεφθαρμένος, τίς οἶδεν ἐὰν δὲν θα συνήρχετο, σκεπτόμενος ὀριμώτερον, κατόπιν μακροχρονίου περιορισμοῦ. Δὲν ἔχουσιν ἄδικον. Ἐν τῇ μονώσει τῆς εἰρκτῆς, ἐν ᾧ διὰ τῶν ὀμμάτων ἐτάζει τὴν πρὸ αὐτοῦ ἐκτεινομένην θάλασσαν καὶ διὰ τῆς φαντασίας τὴν ζωὴν του, περισσότερον τρικυμιώδη τῆς θαλάσσης, ὁ καταστροφεὺς τοῦ ὀνόματός του καὶ τῆς περιουσίας του, ὁ δῆμιος τοῦ οἴκου του, ὁ ἠθικὸς φονεὺς τῆς μητρός του, ὁ πλαστογράφος κόμης, ὁ καταπορνεύσας τὴν ἀδελφὴν του, βλέπει ἀφεύκτως παρελαινούσας πρὸ αὐτοῦ τὰς βδελυρὰς ἡμέρας τοῦ παρελθόντος, ἀνασκάπτει τὰς θλιβερὰς ἀναμνήσεις καὶ σκέπτεται, καὶ σκέπτεται... Ὁρμίζεται ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός του, ἐπὶ τοῦ αἰμοφύτου πτώματος τῆς Βασιλικῆς, ἐπὶ τῶν ἱερῶν δακρύων τοῦ πατρός του, τὰ ὁποῖα ἔρρευσαν τοσάκις ἐξ αἰτίας του, ὀρμίζεται ὅτι θάρνηθῇ τὴν προτέραν ζωὴν καὶ τὰ αἰσθηματα· θὰ συνετισθῇ, θὰ ἐργασθῇ, θὰ μελετήσῃ, καὶ εἰς ἐξίλασμον τοῦ ἀνομήματός του, θάφιερῶθῃ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ πατρός του, τὸν ὁποῖον ἤρχιζεν ἤδη νάγαπᾷ! Ναί! τὸν ἀγαπᾷ! Ναί, θὰ συνετισθῇ! Ἀλλὰ πόσον εἶνε σκληρὸν νάπικρῆται κανεὶς τὸν κόσμον καὶ νὰ ἐγκλείηται εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους μιᾶς φυλακῆς, διὰ νὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους νὰ μὴ ἦνε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!..

Τίποτε ἐξ ὧν τούτων δὲν ἐσκέφθησεν ἀγνοοῦντες ὁ λόρδος καὶ ἡ λαίδη Στράτφορντ. Ἀλλ' ἡρέμα ἀντιπαρερχομένης τῆς θαλαμηγοῦ, ἐσβέννυτο βαθμηδὸν καὶ ἡ ἐκ τῆς θέας τοῦ Παλαμῆδιου μελαγχολικὴ ἐντύπωσις, ἐφ' ὅσον ἀπεκρύπτετο ἡ πόλις καὶ ὁ σκοτεινὸς βράχος, ἐφ' οὗ ἐξηκολούθουν τρεμολάμποντα πενθίμως τὰ φῶτα, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς...

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίως συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.